

תלמוד בבלי מסכת שבועות דף כח עמוד א
אמר רבא: שבועה שלא אוכל ככר זו אם אוכל זו,
ואכל את הראשונה בשוגג והשניה במזיד – פטור
ראשונה במזיד ושניה בשוגג- חייב, שתיהן בשוגג- פטור,
שתיהן במזיד, אכליה לתנאיה והדר אכליה לאיסוריה- מיחייב, אכליה לאיסוריה והדר אכליה לתנאיה- פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש

תוס' ור"ח	ר"ת ובעה"מ	רש"י	עיקר שיטתם	
דלא מיפטר משום אדם בשבועה אלא על התנאי לחודיה כשאוכלו בשוגג בין בתחלה בין בסוף... דבשעת אכילת התנאי הוא דחיילא השבועה עליה	ור"ת מפרש כפי' הקונט' דבאכילת מעשה הראשון תלוי חיילות אלא דאותה שאוכל תחלה קרי ראשון בין של תנאי בין של איסור ושל בסוף קרי שניה	אין איסור השבועה חל עליו בשעת שבועה אלא בשעת מעשה הראשון הלכך ההיא שעתא שעת שבועה ובלבד שתהא שגגה או מזיד באכילת האיסור להתחייב בקרבן או מלקות		
			אכל ככר איסור שנית	אכל ככר תנאי ראשונה
השבועה חלה וחייב קרבן	השבועה חלה וחייב קרבן	השבועה חלה וחייב קרבן	שוגג	מזיד
דבשעת אכילת התנאי הוא דחיילא השבועה עליה הלכך בעינן שלא יהא אנוס בה ואותה של תנאי קרי ראשונה	אם באותה שעה שאכל את הראשון זוכר את שבועתו קרינן ביה האדם בשבועה וחלה עליו שבועה להתחייב	אם באותה שעה שאכל את הראשון זוכר את שבועתו קרינן ביה האדם בשבועה וחלה עליו שבועה להתחייב		
לא חלה השבועה ולפיכך פטור	לא חלה השבועה ולפיכך פטור	לא חלה השבועה ולפיכך פטור	מזיד	שוגג
דלא חיילא שבועה עליה כלל כיון שאכל של תנאי בשוגג ו לא קרינן ביה האדם בשבועה	ואם כבר שכח שבועתו בשעת מעשה ראשון לא קרינן ביה האדם בשבועה ואין השבועה חלה עליו לא לקרבן ולא למלקות	ואם כבר שכח שבועתו בשעת מעשה ראשון לא קרינן ביה האדם בשבועה ואין השבועה חלה עליו לא לקרבן ולא למלקות		
			אכל ככר תנאי שנית	אכל ככר איסור ראשונה
לא חלה השבועה ולפיכך פטור	השבועה חלה וחייב קרבן	השבועה חלה ופטור מקרבן	שוגג	מזיד
דלא חיילא שבועה עליה כלל כיון שאכל של תנאי בשוגג ו לא קרינן ביה האדם בשבועה	וכשאכל תחלה במזיד האיסור ואח"כ התנאי בשוגג חייב דלא בעינן שגגה באכילת האיסור אלא שישגוג בשעה שעובר על השבועה	והאי דנקט אכילת התנאי ברישא לאו משום דאי עביד איפכא לא חיילא דודאי חיילא ומתחייב למפרע אלא דבאכילת התנאי לא מייתי קרבן על אכילת האיסור למפרע שהיתה מזיד ובהיתר שעדיין לא נאסרה עליו ואע"פ שהוא שוגג בשעת אכילה אחרונה שהוא עובר בה על השבועה למפרע שגגה באיסור בעינן.		
השבועה חלה וחייב קרבן	לא חלה השבועה ולפיכך פטור	לא חלה השבועה ולפיכך פטור	מזיד	שוגג
דבשעת אכילת התנאי הוא דחיילא השבועה עליה הלכך בעינן שלא יהא אנוס בה ואותה של תנאי קרי ראשונה	ואם כבר שכח שבועתו בשעת מעשה ראשון לא קרינן ביה האדם בשבועה ואין השבועה חלה עליו לא לקרבן ולא למלקות	ואם כבר שכח שבועתו בשעת מעשה ראשון לא קרינן ביה האדם בשבועה ואין השבועה חלה עליו לא לקרבן ולא למלקות		